

РЕШЕНИЕ

№ 582

гр. София, 07.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64
състав**, в публично заседание на 10.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **11079** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е въз основа на жалба, подадена от А. А. М. Гражданин на С. ЛНЧ: [ЕГН] срещу решение № 11059/24.10.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет.

Жалбоподателят иска да бъде отменено решението като незаконосъобразно, постановено при съществени процесуални нарушения, както и в противоречие с материалния закон.

Твърди, че в нарушение на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ административният орган не е обсъдил по същество предоставената информация; игнорирал е представената бежанска история, а именно че кандидата не е отбил редовна военна служба и не желае е да отбие такава, поради наличието на въоръжен конфликт. Неотбиването на военна служба в С. води до обоснован страх от преследване. Съгласно точка 43 от Наръчника и насоките относно процедурите и критериите за определяне на статут на бежанец съгласно Конвенцията от 1951 г. и Протокола от 1967 г. във връзка със статута на бежанците на ВКБООН², не е необходимо преценките за наличието на опасения от Европейската служба за подкрепа в областта на убежището (EASO)

Ответникът приоритетно се е позовал на справка за страната на произход, изготвена

от дирекция „Международна дейност“ на 27.08.2024 г., видно от която обаче в С. са регистрирани множество инциденти и насилие срещу цивилни лица, включително смъртни случаи на цивилни лица; докладвано е за атаки с коли-бомби през 2023 г. от страна на Ислямска държава и въздушни удари и удари с ракети, включително по международното летище в Д., които са извършени от страна на И. и са довели до смъртта на десетки цивилни..

Административният орган необосновано е игнорирал изложените опасения от преследване, свързани с риска от мобилизация в армията, предвид че кандидата не е отбил редовна военна служба в С.. Необосновани се явяват и твърденията, съгласно които „...в област Д. като цяло не съществува реален риск цивилно лице да бъде лично засегнато от безогледно насилие по смисъла на член J5, буква в) от Квалификационната директива.“ Според актуални оценки на ВКБООН за ситуацията в С., както Сирийската арабска армия, така и въоръжените сили на Автономията извършват тежки нарушения на човешките права и международното хуманитарно право. Следователно, голяма е вероятността при принудителна мобилизация лицето да бъде принуден да извършва деяния, които да се квалифицират като „военни престъпления“ и „ш „престъпления против човечеството“, ако същият се завърне в С..

Следва да се има предвид тълкуването, дадено в Решение от 19 ноември 2020г. на Съда на Европейския съюз по дело С-238/19, EZ срещу В. Д., което разглежда. „В съответствие с член 9, параграф 2, буква д) от Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета „действията на преследване по смисъла на параграф 1 могат да приемат, *inter alia*, следните форми: наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпления или н деяния, попадащи в приложното поле на основанията за експулсиране, посочени в член 12, параграф 2 В случай на продължаващ въоръжен конфликт в С., където всички сражаващите се армии, извършват действия, попадащи сред посочените в цитираната разпоредба изключения, възниква обоснован страх от преследване поради отказа му да отбие военна служба и да участва в каквито и да е било военни действия.

Съобразно изискването по § 1, т. 9, б. "б" от ДР на ЗУБ, чужденецът трябва да е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му. Административният орган в обжалваното решение не аргументира и не доказва в достатъчна степен извода, че в С. има стабилност и няма опасност от внезапно възобновяване на въоръжения конфликт.

В съдебно заседание поддържа, че е неправилен изводът, че жалбоподателят не е бежанец, а икономически емигрант. Нивото на сигурност и след свалянето на А. продължава да е ниско. Принудителното му връщане може да създаде опасност за жалбоподателя. Жалбоподателят поддържа, че след падането на А. в страната е пълен хаос; има лагери, в един от които е и семейството му. Когато разбере, че стане стабилно и спокойно, би могъл да се върне.

Ответникът по жалбата - председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерски съвет, я оспорва и моли съда да я отхвърли поради съображения в

административния акт. Твърди, че не са допуснати съществени процесуални нарушения. Правилно е приложен материалният закон. Спазени са административно-производствените правила. Не са налице предпоставките на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на убежище. Следва да се съобрази това, че жалбоподателят е икономически емигрант, а не бежанец. Никога не е бил съден заплашван; целта му е намиране на по-добър живот. Видно от представената справка значително е подобрена обстановката в С..

СГП не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

Началото на разглежданото производство е поставено с молба за предоставяне на международна закрила от жалбоподателя до председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ-МС), подадена от жалбоподателя на 16.8.2024 г. В регистрационния лист е отразено, че оспорващият е роден на 16.8.2003 г. в [населено място], С., арабин, мюсюлманин сунит, женен. Личните му данни се установяват от декларация по чл. 30 от ЗУБ.

В интервюто за установяване на самоличността, националността и маршрута на пътуване, проведено на 10.9.2024 г., жалбоподателят твърди, че до 2019 г. е живял в родния си [населено място], след което е живял в [населено място] и [населено място], обл. И.. Учил е до 10 клас и работил като строител. Не е служил в редовната армия и не е търсен от военните райони, в които е живял, е имало сражения между Режима на А. и „Свободна сирийска армия“. Напуснал С., защото се страхувал за живота си. В страната не е могъл да работи и да продължи образованието си. Решил да напусне държавата си по произход.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 31 и л.39/ за изясняване на актуалната общественно-политическа обстановка в С.. В справката за С. от 27.08.2024г. и 12.07.2024г. е посочено, че С. се управлява от Б. А. като президент, като страната се намира във вътрешен въоръжен конфликт между правителството и различни групировки. Посочено е, че на територията на страната са налице множество обществени центрове на Върховния комисариат за бежанците на ООН, които предоставят подкрепа и закрила, вкл. в областта Д. ал Зор. Посочено е, че е налице лоша икономическа обстановка в страната.

В съдебна заседание са представени доказателства относно общественно-политическа обстановка в С., към 29.11.2024 г.

С обжалваното в настоящото производство решение на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут, на основание чл.75, ал.1, т.2 и т.4, във връзка с чл.8 и чл.9 от ЗУБ. Административният орган е приел, че:

-не са налице материално-правните предпоставки за предоставяне на статут на

бежанец на кандидата, тъй като той не е аргументирал наличието на основателни опасения от преследване по изброените в чл.8, ал.1 от ЗУБ причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, поради което не са налице субективният и обективният елемент за прилагане на цитираната правна норма.

-изложени са доводи за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл.9 от ЗУБ, тъй като жалбоподателят не прави твърдения за „смъртно наказание“ или „екзекуция“, а предвид установената фактическа обстановка се приема, че той не е бил принуден да напусне страната по произход поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма. Не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, предвидени в ЗУБ. На оспорващия е разяснена процедурата, по която се подават и разглеждат молби за закрила, проведено е интервю с кандидата на разбираем от него език.

При обсъждане на представените доказателства не са допуснати твърденията в жалбата процесуални нарушения. Видно от оспореното решение, административният орган е осъдил всички представени доказателства, като е изложил подробна аргументация, при съвкупната преценка на тези доказателства, защо приема за доказани едни факти или не и съответно – защо не са налице предпоставките за предоставяне на бежански и хуманитарен статут.

Решението е издадено при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон. Статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Съгласно чл.8, ал.4 от ЗУБ „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост.

В разглеждания случай жалбоподателят не излага твърдения, че е бил преследван по изложените по-горе причини. От установените по делото факти не може да се направи извод, че подобни обстоятелства са мотивирали жалбоподателя да напусне страната, т.е. към датата на приключване на устните състезания /чл. 143 АПК/ не може да се направи извод, че за жалбоподателя съществува основателен страх от преследване по описаните по-горе критерии, вкл. и поради описаните в жалбата факти.

Това е така доколкото се установява, че жалбоподателят е напуснал страната на произход не поради опасността от такова преследване, а в търсене на по-добри условия на живот. В този смисъл следва да се ценят доказателствата във връзка с

изявеното от самия него в интервюто, както и молбата за убежище. В интервюто си сочи още, че неговите роднини живеят в различни райони на обл. И. и нямат проблеми в С.. Не са напуснали С., защото имат семейства и деца. Самият жалбоподател е напуснал, защото няма работа и образование; няма бъдеще за него. Същевременно сочи, че самият той не е имал проблеми с официалните власти, армията или полицията. Селото му се е намирало под властта на „Свободна сирийска армия“, но самият жалбоподател не е имал взаимоотношения с групировката. Стават на месец поне 10 инцидента. Заради неразбирателства вътре в групировката, както и поради това, че тя извършва атаки за завземане на още територии.

Предвид изложеното следва да се направи извод, че жалбоподателят действително сочи, че в областта, в която последно е живял, са се водели военни действия, вкл. и е имало бомбардировки, но това не може да доведе до извод, че лично жалбоподателят е бил подложен на преследване по смисъла, посочен по-горе.

Ето защо настоящият състав, като съпостави фактите в изложената от жалбоподателя бежанска история, счита, че е недостоверно твърдението, че жалбоподателят е имал проблеми с оглед отбиването на военна служба. Самият той в интервюто сочи, че живее извън контрола на официалната власт на Б. А., но не е имал взаимоотношения с групировката, която контролирала тази територия. Същевременно следва, на основание чл. 142, ал. 2 АПК, да се съобрази това, че Б. А. вече не е на власт. Ето защо не може да се приеме, че са налице предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ, а именно – наличие на преследване, което да е от такова естество, че да има за последица нарушаване на основни права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост. В конкретния случай, не може да се направи извод, че това преследване покрива фактическия състав на чл. 8, ал. 4 ЗУБ относно изискването за достатъчно тежко преследване по своето естество и повтаряемост.

С оглед данните за падане на режима на Б. А. е безпредметно обсъждането на възможността за мобилизация на кандидата от страна на редовните сирийски сили /дори и да се приеме, че е имала такава, въпреки липсата на каквито и да е доказателства в тази насока/. Действително, съществуват случаи, при които необходимостта от изпълнение на военната служба е единствената причина да се иска статут на бежанец, когато лицето докаже, че изпълнението на военната служба за него би означавало участие във военни действия, противоречащи на неговите действителни политически, религиозни или морални убеждения или на валидни съображения на съвестта, каквито обстоятелства обаче не се навеждат от кандидата.

Ето защо съдът намира, че не може да се направи безспорен и категоричен извод, че спрямо кандидата е осъществено преследване по смисъла на чл.8, ал.4 от ЗУБ. Така установеното не попада в предметния обхват на предпоставките на чл. 8, ал. 1 ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ, съдът също намира, че решението е издадено при правилно прилагане на материалния закон. Съгласно чл.9, ал.1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй

като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства – смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9,ал.2 от ЗУБ предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл.9, ал.8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

При изследване на териториалния обхват и степента на насилие в С. следва да се обсъдят представените по делото справки, цитирани по-горе. От тези справки се установява, че страната е разделена на четири зони на влияние. Фронтите зони между тях са повече или по-малко консолидирани.

От последното проведено по делото с.з. до настоящия момент ноторно известно на съда е обстоятелството, свързано с края на войната между действащата власт и въоръжени групировки. Това обстоятелство следва да бъде поставено в основата на вземане на решение относно подадената молба, като се има предвид че и самия кандидат за предоставяне на хуманитарен статут го е поставил като условие за завръщането си в С., в проведеното интервю пред административния орган. В случая не се касае за нововъзникнали обстоятелства, които да променят изводите на административния орган при вземане на решение в степен, водеща до необходимост от нова преценка на обстоятелствата, явяващи се правно значими за вземане на решение, анализа на които би могъл да доведе до различно от вече взетото от органа решение. Следва да се има предвид, че е сложен край на войната между редовната сирийска армия и групировката, владяла областите, където жалбоподателят е живеел – факт, който предвид последните известни събития следва да се приеме за осъществен.

Съдът намира, че дори да се приеме, че след падане на режима на Б. А. съществува обща ситуация на несигурност в държавата по произход, то тя не е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установяват и основанията по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, поради липса на достоверни твърдения, че жалбоподателят ще бъде изложен в страната на пребиваване на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или друго унизително отнасяне или наказание.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход не се подкрепя от доказателствата по делото.

Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да и се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят

не аявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

В процесния случай като е отказал да предостави на жалбоподателя статут на бежанец и хуманитарен статут, ответникът е постановил правилен и законосъобразен административен акт. Последното обуславя неоснователност на подадената жалба, която следва да бъде отхвърлена.

Едновременно с това се установява, че по отношение на кандидата не са налице предпоставки за предоставяне на статут по чл.8, ал.9 и чл.9, ал.6 от ЗУБ, доколкото той не е заявил член на семейството му да има предоставен статут на бежанец или хуманитарен статут в република България. Личните мотиви на молителя да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ, както правилно е приел административният орган.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспореното решение е издадено при правилно прилагане на материалния закон, като административният орган е изложил подробни мотиви относно липсата на материалноправните условия за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, съобразно фактите и обстоятелствата от личната от личната му история и въпроса относно сигурността в държавата по произход. Следователно не са налице отменителни основания по чл.146 от АПК за незаконосъобразност на административния акт и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. М. Гражданин на С. ЛНЧ: [ЕГН] [дата на раждане] срещу Решение № 11059/24.10.2024 г. на председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет..

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено, пред Върховния административен съд.